

Madelyn Mei: Never the muse (Sose a múzsa)

Always the artist, never the muse

(Mindig a művész, sose a múzsa)

Crave your attention, you don't have a clue

(Vágy a figyelmedre, amiről te nem is tudsz)

Keep locking eyes from across crowded rooms

(Tartsd csukva a szemed a zsúfolt szoba túloldalán)

Did you catch my glance or were you looking too?

(Elkaptad a pillantásom vagy te is kerestél?)

Saját konyhafordítás.

Azt szokták mondani, hogy az írók és a költők szerelmei örökké élnek. Nagyon sajnálom, hogy nem vagyok se író, se költő szerelme. Habár életemben egyszer olvastak nekem verset, amit az illető igazából magának írt. Vicces volt, mert úgy tette, mintha nekem szólna. De hát tévedni emberi dolog, és akkora férget, mint ő, a világ sem hordott a hátán. Jó, lehet, hogy ez túlzás, de akkor is egy féreg. Egy két lábon járó Gregor Samsa, semmi több.

Így hát én vagyok a költő és az író is egy személyben jelen pillanatban. Szokatlan ez számomra? Nem igazán. Habár mindig is arra vártam, hogy én legyek valaki múzsája, de gyakran saját magam múzsája vagyok. Nem várok senkire, mert egy erős, önálló és független nő vagyok.

A pályázat kiírásában azt mondták, hogy a generációm akarják megérteni. Nem én vagyok erre a legmegfelelőbb ember. Nem feltétlenül vagyok egy generáció hangja, inkább csak a sajátomé. De ha mindenképpen be kell sorolnom magam, akkor leginkább arra vagyok alkalmas, hogy azoknak adjak hangot, akiket kinéztek.

Azoknak, akiket kicsúfoltak. Akiket különcnek könyveltek el. Végül is leginkább a fura embereknek szeretnék hangot adni. A fura embereknek, akik megijednek a saját árnyékuktól. Akik félnek kijönni a napra, pedig az nem is olyan félelmetes. Akik, megsérültek a társadalomtól. Leginkább azoknak, akik elfogadó társaságra vágytak. Nekik azt üzenem, hogy vannak emberek, akik úgy fogják őket szeretni amilyenek.

Én se hittem el, aztán mostanában csak ilyen emberek vannak körülöttem. A fura lány körül, aki nap mint nap tündérnek öltözik.

Fura

Fura. Egy szó, amelyet gyakran negatív értelemben használnak. Olyan emberekre mondják, akiket kellemetlennek tartanak, akikkel senki sem barátkozik, akiket kicsúfolnak az egyedi látásmódjuk miatt, mert nem a társadalmi elvárások szerint cselekszenek. De vajon a „fura” mindig negatív jelentésű? Nem lehetne inkább valami pozitív dologgá alakítani?

A magyar nyelvben a „fura” jelentése különös, furcsa, meglepő. Olyasmit jelöl, ami eltér az átlagtól, amit nehéz megmagyarázni. Valakit, aki nem illeszkedik a sablonokba – vagyis valakit, aki egyedi.

Szeretem, ha furának neveznek. Ilyenkor tudom, hogy más vagyok, mint a többség. Igen, egyedi a megjelenésem. Igen, vannak szokatlan szokásaim. Igen, néha túlságosan tudálékos vagyok. Igen, naiv vagyok. És igen, fura vagyok. De inkább legyek fura, mint unalmasan átlagos.

Manapság az embereket mintha futószalagról vennék le – mindenki ugyanolyan stílust követ, ugyanúgy öltözködik. Minden második lány fekete, szürke vagy drapp ruhákban jár. A többség beolvad. Én viszont nem akarok a tömeg része lenni – én színfolt akarok lenni.

Persze, lehet, hogy ez beképzelten hangzik. Hiszen végső soron mindenki egyedi valamilyen módon. De engem mindig is azok az emberek érdekeltek, akik mernek mások lenni. Akik nem félnek kilógni a sorból. Akik vállalják önmagukat, még ha ezzel kockáztatják is, hogy furának bélyegzik őket.

Ezért én sem akarok senkit megváltoztatni – és azt kérem, engem se próbáljanak. Szeretem magam olyannak, amilyen vagyok: a színes maxiszoknyáimmal, a fűzőimmal, a rikitó rúzsaimmal. Ez vagyok én. Egy fura kis művész.

És te? Te hogyan határoznád meg magad? Hol helyeznéd el magad ezen a skálán?

A saját kis világom

A művészet gyerekkorom óta nagy szerepet játszik életemben. Egészen 2009-ig visszamenőleg megőriztem a rajzaim. Minden egyes darabot féltve őrzök. Nehezen válok meg a régi alkotásaimtól, még akkor is, ha kriminálisan rosszak. Mert ezek a rajzok egy-egy darabkám, az akkori belső világom töredékei. Ragaszkodom hozzájuk, ahogy a számomra fontos emberekhez. Persze idővel dobtam már ki műalkotásom, de a nagyrésztől fájó szívvel mondok búcsút. Emlékszek kicsiként, ha a szemétnyélben találtam rajzom, amit nem én dobtam ki azt kivettem onnan. Egy világ omlott össze bennem akkor. Ma már ha valami nem tetszik, akkor azt egyszerűen kitépem a füzetből és kidobom.

Már gyerekkoromban rajzaim szereplői hercegnők és tündérek voltak. Aztán ez az évek során sem változott, mert ma is ez van. Legyenek azok írások vagy festmények 99%-ban hercegnők vagy tündérek szereplői. Azt hiszem igazán sosem fogok felnőni. Persze ezt már professzionálisabban űzöm. Tudni kell, hogy egyik kedvenc tárgyam a történelem. (Meg persze az irodalom, de nem vagyok bölcsész. Enni is akarok hó végén.... Jó tudom ez most gonosz volt.) Szóval a történelemre visszatérve, az órákon mindig 3 dolog érdekelt: a ruhák, az uralkodók és a társadalom. Se a első világháború, se az második világháború nem hozott lázba. A kiegyezésből is inkább a társadalom felépítésért voltam oda, mint a Königgratzi csatáért. Tipikusan az az ember vagyok, aki másodpercek alatt kifigyeli, ha a kosztümöknek nincs sok köze a történelemhez. Mind e mellett ma már ha valamihez nem tudok kötni történelmi kort, akkor simán tudom szidni a dolgokat. Persze tisztelet a kivételnek, a fantasynak khm khm... de fontosnak tartom a történelmi hűséget. A meséknél próbálok elvonatkoztatni, de ahol lehet elemzem a dolgokat, és utána járok.

Az én álomvilágomban mindenki 1870-es évekbeli ruhába jár a hétköznapiakban. Nem, tudom, miért, de ez a korszak vonzott leginkább. Már gyerekként szerettem a tündérmeséket, főleg a habos babos ruhák miatt. Barátaimmal mikor játszottunk, mindig hercegnőnek kellett lennem. Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés. Akaratos kislány voltam, aki bármi áron eléri a célját. Mindig is hercegnő akartam lenni, ha felnőtt leszek. Most, 19 évesen, még mindig ez a célom. A tervem a következő: feltalállok egy időgépet, visszamegyek a múltba és véletlen egy Eszterházy herceg bálján fogok megjelenni, ahol a herceg belém szeret. Bumm.

A mesék világa mindig is elvarázsolt. Gyerekkoromban a szüleim elalvás előtt mesét olvastak nekem. Évekig nem nagyon lehetett könyvet látni a kezembe, habár szüleim próbálkoztak velem.

A 2020-as év volt rám ilyen téren nagy hatással. Komolyabban a karantén alatt kezdtem el olvasni. Rengeteget rendeltem és szedtem le a netről. Szinte faltam a könyveket: szépirodalmat, fantasyt, krimi, romantikus, bármi kerülhetett a kezembe én elolvastam. Számomra sokszor nosztalgikus abba az állapotba visszakerülni. Amikor az embert beszippantja egy könyv, és alig bírja letenni. Ilyenkor újra 15 évesnek érzem magam. Manapság nem sok időm van olvasni... Közém és a szenvedélyem közé állt az egyetem. Persze ezt úgy próbálom kiküszöbölni, hogy amíg utazok olvasok. De már nem olyan, mint régen volt.

Már 15-16 évesen szívesebben éltem volna bennük, mint a való életben. A valóság tele van irreális kihívásokkal. Inkább küzdenék meg egy hatalmas világokat legiázó gonosszal, egy jóképű tündér főúr oldalán, mint hogy kitöltsem az első adóbevallásom. Inkább lovagolnék egy sárkányon, mint hogy autót keljen vezessek. De nem mi választjuk meg a sorsunkat, hanem az választ minket. Persze tudjuk a jövőnket irányítani, természetesen, ha az is egyet ért velünk. Például én egy ideig bölcsész akartam lenni, vagy grafikus. Jelenleg meg az agrár egyetemen tanulok marketinget. Szóval inkább vagyok életművész, mint valódi művész.

Ma már a művészet számomra az írásban maradt meg. Ezért is keltette fel a figyelmem ez a pályázat. Bár nem írói tehetségeket keresik, de mégis írhatok. Végre megoszthatok egy történetet a nagyvilággal. Az egyik legfurcsább az egészben, hogy könnyebben beszélek arról, hogy pótfelvételivel kerültem be az egyetemre, mintsem, hogy egy rajzomat megmutassam a az embereknek. Könnyebben beszélek arról, hogy megbuktam a nyelvvizsgán, mint hogy egy történetet írok. Pedig mennyi szereplő sorsát írtam meg, mennyi világot teremtettem. Igazából nem nagyon mutattam még meg ezeket senkinek. Félek az emberek véleményétől. Emlékszem anno általánosban is kicsúfoltak, kigúnyoltak mert művészetibe akartam menni. Azt éreztették velem, hogy nem vagyok oda elég. Pedig igen is véghez vittem. Igen is megcsináltam, és felvettek. De a félelem még mindig meg van, hogy kit érdelek én. Egy szürke kisegér vagyok. Egy nagy színes paca, amit a toll oda köpött a papírra.

Történeteimben szereplőim lehetnek 19. századi arisztokrata főurak, sárkányt legyőző lovagok, vagy csak egy egyszerű gyilkosságot megoldó lányok a főszereplők. Sokkal komfortosabban éreztem magam ott. Valahogy azokban a történetekben élni egyszerűbb volt. Plusz a könyv végen a főszereplőt megtalálja a szerelem. A lovag legyőzi a sárkányt. A gonosz meghal. Mert ott mindenki boldogan él amíg meg nem hal. A való életben a boldogság relatív, és sosem fix.

Az írás olyan vágókat elégít ki, amire az ember sosem gondolt volna. Érzéseket lehet megragadni, pillanatokat megörökíteni és embereket örökké tenni. Annyi mindent írtam már. Újabb és újabb történeteim születnek, amik sose fogynak ki. Lehet pár hónapig pihettem a dolgokat, de utána boldogan vágok bele újra. Persze ennek van egy hátulütője, mert ilyenkor csak az írásra tudok koncentrálni, és semmi más nem létezik nekem. Végére is az lesz a fogamatja, hogy 2 hét alatt közel 20 ezer karaktert legépelek. Az adott történettel kelek és fekszek, és szabadidőmben csak azt írom. Az egészben az a legfurcsább, hogy központi eleme a szerelmi szál. Még nem éltem meg a nagybetűs szerelmet, mégis annyiszor írtam már meg.

Szerellemmel, hogy állsz?

Kortársaimnál a legelvártabb dolog a szerelem. Sokszor azt veszem észre, hogy körülöttem mindenki szerelmes, de valahogy engem elkerül. Sokáig én is kerültem, de ha keresem, akkor sem találok. Több száz sorban már megírtam a szerelmet. Verset költöttem egy nem létező személyhez, vagy két ember kapcsolatáról írtam. Mégis utálok a szerelem érzését. Elhiszem,

hogy valakinek számítok, aztán bumm, kiderül, hogy sose voltam fontos neki. Nem én voltam az ő prioritása, hanem azt akarta, hogy övé legyen az enyém. Utálom magát az érzést, mert egy különös, számomra szokatlan hatást kelt. Gyűlölöm önmagam és a személyt is. Aztán van, hogy a láng újra felcsillan bennem, de félek. Nem akarom magam rákényszeríteni az illetőre. Nem akarom, hogy a barátságunk tönkremenjen. És azt végképp nem akarom, hogy kellemetlenül érezze magát. Így csak az marad a számomra, hogy elnyomjam magamban minden érzésemet. Mert hát ehhez értek egyedül. Így se ő, se én nem sérülünk. Ő nem sejt semmit, én pedig túl tudok lépni anélkül, hogy még nagyobb fájdalmat okozzak magamnak. Így védekezek az ellen, hogy újra hülyének érezzem magam.

Néha elgondolkozom a szerelem lényegén és értelmén. Mire jó, és miért van. Nem tudok rájönni, hogy mit miért nézek, de amikor annak a személynek a szemébe nézek, akkor minden megváltozik. Ahogy Petőfi írta, a szerelemben nem a nyelv, hanem a szem mond igazat. Volt, hogy hittem egy szemnek. Gyönyörű smaragdzöld íriszek voltak. Ma már nem tudom, milyen szem tetszik. A szemébe nézek, de a szeme színét nem tudtam megjegyezni. De azt tudom, hogy akárhányszor meglátom, elkezdek mosolyogni. Mindig ezt csinálom. Ha valakire gondolok, aki tetszik, csak vigyorgok, vagy esetleg magamba kuncogok. Persze vannak személyek, akik jelenlététől a szám felfelé görbül. Ők azok, akik fontosak számomra. Persze senki se vegye magára, mert mindez függ a hangulatomtól és a napomtól is.

Akkor mégis a nyelv mond igazat? Mert a szép ékes szó, amibe én bele szeretek. Csak beszéljen olyan dologról, ami érdekel. Egyszer olvastam, hogy a lány, aki sokat olvas, sokkal okosabban választ párt. Azért, mert nem a borítót, hanem a tartalmat nézi. Ezzel csak az a baj, hogy sokszor az első 100 oldal csodás, aztán egyre rosszabb. De van, hogy már az elején érzékeli az ember, hogy itt van, ami nem stimmel. Mégis sokunkat érdekli a végkifejlet, mert letehetetlen a könyv. Engem is érdekelt a vége, aztán megsiratott, és sose tudtam befejezni.

Már kezdem feladni a dolgokat. Van értelme az életnek? Bármit megpróbálok, mindig elutasítanak. Köszönjük a jelentkezését, de nem ön kell nekünk. Sikertelen vizsga. Sehova se került be. Magamra kell koncentrálnom, meg egyedül kell lennem. Bármennyire próbálkozhatok, sose leszek elég. Egyszer használatos embernek néznek, akinek nincsenek érzései. De már azt is feladtam, hogy beszéljek az emberekkel. Csak a falnak mondanám az érzéseimet. Meghallgatnak, megsajnálják, de ennyi. Senki sem tesz semmit. Így csak mosolygok a mindennapokban, azt mutatva, hogy minden rendben. Mert hát nekem semmi bajom sincs. Meg amúgy is, másnak ettől nagyobb problémája van. Ki vagyok én, hogy hisztizzek.

Igazából sokszor csak szeretni akarok. Azt akarom, hogy valaki átöleljen, és azt mondja, úgy vagyok jó, ahogy vagyok. Igazából arra várok, hogy Ő tegye ezt velem. De közben gyűlölöm minden egyes porcikáját. Utálom, hogy úgy beszélt a hitéről, hogy az megmozgatott bennem valamit. Utálom, hogy mikor a metróban találkoztunk, integetett, és amikor kiszállt, akkor visszafordult, és még egyszer integetett. Utálom, hogy érdeklődött utánam. Utálom, hogy többet érdeklődött utánam, mint Anyegin valaha. És azt még jobban utálom, hogy érzek iránta valamit. Gyűlölöm a szerelem érzését, mert bizonytalanná tesz. Szeretnék szeretni, de félek, hogy vége lesz. Félek, hogy újra nem ugyanazt fogom megkapni, mint amit adok. Végül legjobban attól félek, hogy nem leszek neki sem elég. Mert bármennyit tehetek valakiért, sose leszek elég. Miért csinálod ezt velem, mond meg kérlek? Persze Ő nem gondol rám. Ő csak ha meglát, integet, és mosolyog. Én meg visszaintegetek, és olyan furán vigyorgok. Miért? Mert

látom magunkat, ahogy a templomban állunk, és a pap a kezünk köré tekeri a kendőt. Gyakran kérem Istent, hogy ha nem Ő az igazi, akkor vegye el ezt az érzést. Ha nem Ő, akire várok, akkor szeressek ki belőle. Szóval kedves Ő, egy „író” írt rólad, így fennmaradsz a történelemben. Mert hát az írók, költők szerelme örökké él. Bár minden vagyok, csak író nem, de akkor is, kedves Ő, már papírra vagy vetve. Függetlenül mindattól, hogy barátnőd van. Függetlenül attól, hogy sose fogod megtudni, mi van/volt bennem.

Túlságosan mélyen táplállok érzéseket emberek és dolgok iránt. Túl könnyen élem magam bele dolgokba, és túl könnyen esek pofára. Mégsem tudom magam megváltoztatni. Mondjuk lehet, inkább nem is akarom, hogy ez másképp legyen. Hagy tudjak valamin szenvedni. Önmarcangolás és önutálat nélkül már alig tudok létezni. Évek óta ebbe a spirálba vagyok, amibe akaratlanul kerültem bele. Sokszor nehéz meglátni a fától az erdőt. De nagyon nehéz, amikor úgy érzem, csak én próbálok. Aztán rájövök, hogy vannak az életemben, akik még próbálkoznak. Ezek szoktak reményt adni. Miattuk szoktam az önsajnálatomat elfojtani magamba. Mert nekik számítok, amikor ott vagyok. De ha nem vagyok ott, akkor már nem számítok.

Én és a hitem

A másik dolog, ami ilyenkor mindig eszembe szokott jutni, hogy akinek leginkább fontos vagyok, az Isten. Vallásom szerint keresztény vagyok, felekezetem szempontjából református. Hiszem és vallom Isten létezését. Azzal is tisztában vagyok, hogy valamit tanítani akar nekem. Még nem jöttem rá pontosan, hogy ez mi akar lenni, de van egy-két tippem.

Az egyik az, hogy engedjem el az önmarcangolásomat. Másokkal mindig is megértő vagyok és kedves, de magammal ez már nem megy. A lehetetlent várom el szerény személyemtől, és nem engedek lejjebb. Tökéletesen kell teljesítenem, és mindenből a legjobbat kell kihoznom. Az élet egy verseny, és nem mindegy, ki mikor ér be a célba. De ez meddig egészséges? Nem sokáig. Szépen lassan elhiteded saját magaddal, hogy szar ember vagy. Önmagad legnagyobb ellensége leszel. Meg kell tanulnom jómagammal is olyan kedvesen bánni, mint másokkal. Egy emberrel élsz egész életed során, és az magad vagy.

A másik, hogy tanuljam meg kezelni a magányt. Nincsenek állandó emberek életed során. Az állandóság létezésedben te vagy és Isten. Plusz egy dolog biztos, és az a halál. Egyedül is ugyanúgy kell szórakoznod, mint másokkal. Ezt már megtanultam. Sokszor van, hogy nem hiányolom a társaságot. Van, hogy szívesebben elmegyek ide-oda. Nem vagyok magányos, mielőtt valaki kérdezné. Egyedül is élvezni tudom az életet, és nem kell nekem senki. Jó, ez nem igaz, de jól hangzik ez a mondat. Mert hát egy erős, független nő vagyok.

Végül, hogy ne ragaszkodjak görcsösen a dolgokhoz. Versenyeztetem magam, és ha nem történik, ahogy akarom, akkor összeomlok. Görcsösen akartam először a Corvinus, aztán az ELTE tanulója lenni. Ragaszkodtam a nyelvvizsga papírhoz, hogy annak meg kell lennie. Meg akartam szerezni a jogosítványt, mert a korosztályomba, aki teheti, azt csinálja. Mindenképpen tökéletes bizonyítványt akartam, és hogy kitűnő érettségim legyen. Végül mi lett? Nem tanulok sem a Corvinuson, sem az ELTE-n. Nincs meg a komplex nyelvvizsgám, csak a szóbeli része. A jogosítványom másodszorra lett meg, de utáltam az egészet csinálni. Legvégül nem lett kitűnő a bizonyítványom. „Egy hajós vagyok, aki vészkor mindent a tengerbe vét, hogy a törött

hajóba mentse életét”¹. Egy hobbihajó-törött vagyok. Ott fekszem a csónakban, az eget kémlelem, és nem teszek semmit.

Szóval szerintem Isten elsősorban erre akar engem tanítani. Engedjem el magam, és hagyjam, hogy Ő irányítson. Aztán lehet, csak bemagyarázom magamnak. Nem tudom, mert hát Isten útjai kifürkészhetetlenek. De hiszek abban, amit Jeremiás 29:11-ben mondott, hogy „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” Hiszem azt, ha így állok hozzá, akkor ez így is fog történni. Emlékszem, amikor nem vettek fel egy egyetemre sem, itt nyílt ki a Bibliám. Akkor nem nagyon nyugtatott meg, de most látom, hogy Isten terve jobb volt, mint az enyém. Szóval meg kell tanulnom elengedni magam, és átengedni az irányítást az Ő kezébe.

Tervek a jövőben

Végül mi lesz velem 2035-ig? Nem tudom. Remélem, még élni fogok. Nem akarok öngyilkos lenni, de bármikor meghalhat az ember. Igazából fogalmam sincs. Sokszor van az, hogy annyira motivált vagyok, hogy bármit megtennék a céljaim eléréséért. Aztán sokszor van, hogy csak úszom az árral. Már egy jó ideje nem tervezem a jövőmet, mert lehet másképp lesz. Mondhatom azt, hogy itt és itt fogok dolgozni, de mire oda jutok annyi minden változik. Így inkább csak az álmaimat, céljaimat sorolom fel.

Először inkább írok az álmaimról. Elsősorban szeretnék egy budai villát egy hatalmas könyvtárral. Ha valakinek van elfekvőben, bátran keressen fel engem, nem utasítom el az ajánlatot. Szeretnék egy hatalmas könyvtárszobát, rengeteg könyvvel. Szeretnék milliomos lenni. Egy dűlőt Tokajban, és egy nyaralót valami kis eldugott szigeten. Azon a kis szigeten a saját világomat akarom megépíteni és ha elegendő van az emberekből csak elrepülni oda.

De ha ezeket az irreális elvárásaimat félreteszem, akkor szeretnék egyszer majd egy könyvkiadónál dolgozni. Szeretnék az ő marketingesük lenni. Mindig is érdekelték a könyvek, és szeretnék azokkal foglalkozni. De a legtitkosabb, féltett vágyam egy könyvesbolt-teázó nyitása. Már jó egy éve megvan fejben a látványterve a boltnak. Persze tudom, ehhez ugyanaz a három dolog kell, mint a háborúhoz: pénz, pénz és még több pénz. Csak remélem, egyszer meglesz, és fogok tudni ott tartani aranyos kis könyvklubokat. Meg rengeteget tudok majd ott teázni.

Amire még vágyom, az egy szerető közeg. Ezt nagyjából megkaptam, amiért hálás vagyok. Tudom, a jövőben nem mindig fogok ilyen emberekkel találkozni. Tudom, sokszor ellentmondásos, idegesítő személyekkel fogok találkozni, de hát ilyen az élet. Nem lehet mindenben tökéletes. Vannak fentek és lentek.

Végtére is talán rossz korba születtem. Rossz történetbe, de amíg élek és vagyok, megírom a saját történetem. Mert ez vagyok: egy álmodozó, színes egyén. Talán soha nem leszek az, akit könnyű szeretni. Talán mindig is furcsa maradok. De már nem akarok más lenni. Mert a furcsaságomban van a szabadságom, és ha valaki egyszer mégis engem választ, az tudni fogja, hogy az egész világot kapja velem együtt.

.I wanna become all of the rays of the sun
(A nap összes sugara szeretnék lenni)

¹ Petőfi Sándor: Miért is gondolkodok rá

Shining down on your face on a warm day
(Ráragyogni az arcodra egy meleg napon)
I wanna be the fresh ocean breeze
(Friss óceáni szellő szeretnék lenni)
Fall to your knees at my feet
(Borulj a térdemhez a lábamnál)
And beg me to pose
(És könyörögj, hogy pózoljak)
Beg me to be
(Könyörögj azért, hogy legyek)
Your Calliope, Thalia, Melpomene
(A te Kaliopéd, Tháliád Melpomenéd)
Write of my smile, sculpt me in clay
(Írj a mosolyomról, faragd az agyagba)
Use every metaphor you can to say that
(Használj minden metaforát. amit csak ki tudsz mondani)
I'm your muse
(Én vagyok a múzsád)
See me the same way that I see you
(Láss úgy ahogy én látlak téged)
I'm your muse
(Én vagyok a múzsád)
Ah
See me the same way that I see-
(Láss ugyan, ahogy én látlak)
You
(Téged)

Utóirat:

Lehet nem életemet fontosabb pillanatait meséltem el ebben a fogalmazásban, de egy ettől fontosabb dolgot adtam át, amit még sohase tettem. Teljes valómat tártam fel feketén fehérén.